

[Korsgaard.]

sig ikke nogen Undskyldning for, at Venstre gjorde noget lignende. (*Rager:* Det har det sikkert været!). Nej, det kan dog vist ikke med Rette siges. Men vi erkender aldeles ikke, at vi paa noget som helst Tidspunkt af Forhandlingerne om Kriselovgivningen har gjort noget som helst, hvorved vi skyldte Hensyn til nogen.

Men helt anderledes forholder det sig med det Skattelovforslag eller en Del af det, som her behandles. Her er et givet Tilsagn, og det staar endda paa Tryk. For mig kommer det nu ikke saa meget an paa, om det staar paa Tryk eller ej — mellem honnente Mennesker er det jo en ligegyldig Ting —, men det er altid en Behagelighed at kunne henvise til noget, der staar paa Tryk. Og det ærede Medlem Hr. Clausager vil dog vel ikke gøre Forsøg paa at sige, at det, man den Gang aftalte, ikke var en fast Aftale om, at 1931-Indtægten ikke skulde beskattes yderligere, og at der ikke skulde røres ved Formueskattelempelsen, saaledes som den vilde blive i Henhold til Formuen pr. 1. Januar 1932. Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Clausager har Dristighed til at ville paastaa, at dette ikke var en ren og skær Aftale. Det, jeg altsaa beklager, er, at denne Aftale ikke er holdt, saaledes som den burde have været det.

Dernæst siger det ærede Medlem Hr. Clausager med Hensyn til Tilbagebetalingen, at det, der sker efter det foreliggende Forslag, ikke er andet eller værre end det, der skete efter Kriseforliget i 1931. Deri har det ærede Medlem Uret. I Henhold til dette Forlig blev ingen Penge krævet, som en Gang var eftergivet. For det sidste halve Aars Vedkommende blev Lempelsen nedsat meget betydeligt. Men det, der her sker, er, at man ligefrem kræver Penge tilbage, som man har udleveret til de paagældende, og dette er nu alligevel, vil jeg tro, efter almindeligt Omdømme en noget besynderlig Ting.

Det ærede Medlem Hr. Clausager talte om Formuelettelsen opgjort efter Formuen og kunde ikke forstaa min Betragtning med Hensyn til 5 pCt. Grænsen og 3 pCt. Grænsen. Jeg maa dér henvise det ærede Medlem til, at Idéen i Formueskattelettelsen jo var den, at det var Formuens Afkastning, der skulde være det afgørende. Men det er afgjort ikke Idéen i det Forslag, her foreligger, bl. a. takket være at man begynder saa langt nede; den er snarere, at den paagældende hverken maa tjene noget eller kan faa noget ud af sin Formue, hvorimod Idéen i det andet Forslag dog ganske afgjort

var, at han baade havde Lov til at tjene noget og faa lidt ud af sin Formue og dog faa Lempelse. Saa jeg maa paastaa, at her er en ikke uvæsentlig Forskel.

Til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har jeg ikke saa forfærdelig meget at sige; jeg har altid vidst, at han aldrig kunde faa direkte Skatter nok, i hvert Fald ikke, før vi naar til de 100 pCt., for saa antager jeg ikke, at han venter sig synderligt mere. Det ærede Medlem peger jo altid paa de meget store henholdsvis Formuer og Indkomster. Hvad de meget store Indkomster angaar, ved vi alle, at af dem beskattes den sidste Del til Staten med 25 pCt., og vi ved da ogsaa, at der i hvert Fald er nogle Købstæder, hvor der er en tilsvarende Beskatning for den sidste Del, og lægger vi de to Tal sammen, saa er vi dog naaet op til 50 pCt., det er dog et Stykke paa Vejen.

Saa taler man, ustandseligt om dette Kvartals Ekstraskat, i Stedet for at sige det andet Kvartals Ekstraskat, for det er jo i Virkeligheden det, det drejer sig om. Lægger vi saa disse to Kvartalers Skat til, er der Tale om en yderligere Beskatning paa 12½ pCt., og saa er vi dog stærkt oppe mod de to Trediedele af 100 pCt.s direkte Beskatning. Men jeg imødeser, at det ærede Medlem ikke vil vige tilbage for 8 eller 10 Kvartaler, eller hvor meget der nu efter Omstændighederne skal til for at naa det Maal, han vist egentlig ret beset helst saa opfyldt, nemlig at man gik frem efter islandske Metoder, hvorefter man af visse store Indtægter overhovedet tog alt over en vis Størrelse, og det er jo for Resten saa nemt. Jeg er dog nogenlunde sikker paa, at Virkningen deraf ikke økonomisk helt vilde blive det, man venter sig — men jeg venter mig altsaa noget i den Retning, jeg her har skitseret, fra det ærede Medlems Side.

Der var kun en enkelt Ting, som det ærede Medlem var glad for, og det var min Udtalelse om Landstinget, og saa gav det ærede Medlem, naturligvis, som Skik og Brug er i denne Sal, min Udtalelse en lille Drejning og sagde, at jeg her havde udtalt mig for Landstingets Afskaffelse. Nej, ærede Medlem, det har jeg ikke gjort, men jeg har sagt, at hvis Landstinget i Fremtiden, bl. a. hvad angaar Skatteudskrivning, ikke røgtede den Opgave, som jeg men r Landstinget er sat til at røgte, bedre, end det er sket gennem Vedtagelsen af det her foreliggende Lovforslag, vil Muligheden for at bevare Landstinget i høj Grad blive formindsket, idet jeg saa saaledes paa Forholdene, at man saa med Rimelighed vilde kunne stille sig det Spørgsmaal: Har Lands-